

τῆς 17ης ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐξ ὧν ἡδυνάτο τις νὰ διακρίνῃ ἐκ τοῦ προσώπου, τῶν ὡραίων χαρακτηριστικῶν καὶ τῶν ἐξόχων λαμπρῶν καὶ ἐκφραστικῶν ὀφθαλμῶν μοὶ ἀνέμνησεν ἀμέσως λαμπρᾶς εἰκόνας τοῦ *Van Dyck* ἐν τινὶ παλατίῳ τῆς Γενούης. Τὸ ὄνομα τῆς κυρίας, ἡ χρονολογία καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ζωγράφου εἶχον ἐντελῶς καὶ μετ' ἐπιμελείας ἀποξεσθῇ. Ὅταν ἐφείλκυσα τὴν προσοχὴν τοῦ μαρκησίου εἰς τὴν εἰκόνα προσεῖδεν εἰς αὐτὴν μετὰ συγκεχυμένης ὀψως, παρετήρησε δὲ ὅτι πιθανῶς ἦτο φαντασία εἰκὼν καὶ τὴν ἔστρεψε πρὸς τὸν τοῖχον. Μίαν στιγμὴν μετέπειτα ἤνοιξεν ἐρμάριον πλήρες βιβλίων καὶ μοὶ εἶπε ὅτι ἐπειδὴ εἶχον κλίσιν εἰς ἐξέτασιν ἀρχαίων βιβλίων ἡδυνάμην νὰ τὰ ἐρευνήσω καὶ νὰ κρατήσω ὅσα ἐξ αὐτῶν ἔκρινα ἄξια λόγου.

Ἡ ἐργασία τῆς ἀναγνώσεως τῶν τίτλων τῶν βιβλίων τῆς διαλογῆς καὶ μεταβιβάσεως αὐτῶν ἀπὸ τοῦ δωματίου εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου κατηνάλωσε πλέον τῆς ὥρας. Τότε ἐκάθησα ἐπὶ τοῦ πατώματος μὲ δύο κηρία καὶ τὰ βιβλία μου καὶ ἐξηκολούθησα τὴν ἐρευναν. Αἰφνὴς ἀκούω ἐλαφρὸν κρότον ὡς μεταξίνης ἐσθῆτος καὶ ἐνῶ ἐξήταζον τὰ βιβλία μου, καθαρῶς εἶδον μορφὴν γυναικὸς ἐν λευκῇ ἐσθῆτι βραδέως βαίνουσαν κύκλῳ τοῦ δωματίου, ψάουσαν τὸν τοῖχον διὰ τῶν χειρῶν, ὥσανεὶ ἐζήτει ἰδιαιτέρον τι μέρος αὐτοῦ. Ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις ἦτον ὅτι τοῦτο ἐγένετο χάριν παιδιᾶς πρὸς δοκιμασίαν τῶν νεύρων μου, ἐφρευρεθείσης παρὰ τινος τῶν ξενιζομένων. Ὡς συνήθως εἶχον κλειδῶσαι τὸ δωμάτιον. Ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι αἱ τρίχες μου ἠνωρθώθησαν καὶ ἡ φωνή μου ἐκόπη· ἐπροσπάθουν νὰ λαλήσω καὶ δὲν ἡδυνάμην. Ἐπὶ τέλους ἐκινήθην· τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μορφή ἐστράφη πρὸς ἐμὲ καὶ εἶδον ἀμέσως εἰκόνα ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ἀρχαίου δωματίου· ὁμοία ἐσθῆς, ὁμοιον πρόσωπον, ἐγκόλπιον, καστανὰς τρίχας καὶ διαστίλθοντας ὀφθαλμοὺς μετὰ πυρετώδους καὶ μεγαλυχολικῆς ἐκφράσεως. Ἀνηγέρθην ἐπὶ τῶν ποδῶν μου οὕτω δὲ πρᾶττων ἀνέτρεψα καὶ ἑσθεςα τὰς λαμπάδας. Δὲν εἶχον κλείσει τὰ ἐξώφυλλα τῶν παραθύρων· ἐκ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός τοῦ ἐξωθεν ἐρχομένου εἶδον τὴν μορφὴν ἀποχωροῦσαν βαθμυδὸν τοῦ τοίχου καὶ ἀφανισθεῖσαν ἐν τῇ κλίνῃ—μεγάλῃ κλίνῃ τῆς 17ης ἑκατονταετηρίδος.

Ἐμεινα ἐπὶ τινα χρόνον ἐκθαμβος καὶ ἐνεδὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἕως τοῦ τέλους ἀπεφάσισα νὰ κατακλιθῶ βυθισθεὶς εἰς βαθὺν ὕπνον. Τὴν πρωτὰν ἐγερθεὶς, καὶ ἐνδυσόμενος εὗρον ἐπὶ τοῦ πατώματος μικρὸν ἐγκόλπιον τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος ἐνεχείρισα εἰς τὸν μαρκησίον. Οὗτος ἐκπλαγείς μοὶ τὸ ἐπέστρεψεν εἰπὼν ὅτι μοὶ δωρεὴ αὐτὸ ὡς ἐνθύμησιν τῆς ἐπισκέψεώς μου ἐν Ἀγ. Δονάτῳ. Τὸ ἐγκόλπιον προφανῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν μορφὴν ἧτις διήλθε διὰ τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου μου ὡς σκιά.

(Ἐκ τοῦ Λονδινείου ἀ' Ἀθηναίου).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ὁ μὴν οὗτος εἰς τὸ λατινικὸν μηνολόγιον ἐκαλεῖτο *Quintilis* καὶ ἦτο, κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος ὁ πέμπτος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, συνισταμένου ἀπὸ δέκα μόνον μῆνας ἕως οὗ ὁ Μάρκος Ἀντώνιος μετωνόμασεν αὐτὸν Ἰούλιον, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος γεννηθέντος τὴν 4 τοῦ μηνὸς τούτου.

Τὴν 11—23ην ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς τὸν λέοντα. Ὅθεν εἰς τὰς πλειότερας ἀλληγορικὰς παραστάσεις τοῦ μηνὸς τούτου εἰκονίζεται καὶ λέων. Τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τὴν 21ην Ἰουνίου μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουλίου ὀνομάζεται *Κυνάδες Ἡμέραι*, καθότι ὁ εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Μείζονος Κυνὸς λαμπρὸς ἀστήρ, ὁ καλούμενος Σείριος ἢ Κύν, συνανατέλλει μὲ τὸν ἥλιον περὶ τὸν καιρὸν τοῦτον. Οἱ ἀρχαῖοι ἐδόξαζον ὅτι ἡ κακοήθης ἐπιρροή τοῦ ἀστέρος τούτου εἰς συζυγίαν ὄντος μὲ τὸν ἥλιον ἔκαμνε τὴν θάλασσαν νὰ βράζῃ, τὸν οἶνον νὰ ὀξυνίξῃ, τοὺς κύνας νὰ πάσχωσιν ἐξ ὑδροφοβίας καὶ ὅλα τὰ ζῶα ν' ἀποναρκῶνται, ἐνῶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐπέφερε πυρετοὺς καὶ ἄλλας κακοήθεις ἀσθενείας· ἥδη διεσκηδάζθησαν μὲν αἱ ὑπερβολικαὶ αὐταὶ καὶ ἀτοποι ἰδέαι· ἀλλ' εἰσέτι διαλογιζόμεθα τὸν τρόπον τῶν Κυνάδων ἡμερῶν, τὴν θερμότητά.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ὁ μὴν οὗτος ἐπεκλήθη Αὐγουστος διότι κατ' αὐτὸν ὁ αὐτοκράτωρ Αὐγουστος ἔσχε πολλάκις εὐνοὺν τὴν τύχην εἰς τὰς μάχας. Ἀρχαιότερον ἐκαλεῖτο *Sextilis* δηλ. ἕκτος διότι τότε ὁ ἐνιαυτὸς συνέκειτο ἐκ δέκα μηνῶν, ὥστε ὁ ὀγδοὺς ἦδη Αὐγουστος τότε ἦτο ἕκτος. Κατ' ἀρχὰς ἔγινε πρότασις εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Σύγκλητον νὰ λάβῃ ὁ Σεπτέμβριος τὸ ὄνομα τοῦ Αὐγούστου, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτο ὁ γενέθλιος μὴν τοῦ αὐτοκράτορος· ἀλλ' ὁ Αὐγουστος ἐπρόκρινε τὸν ἕκτον, διότι κατ' αὐτὸν εἶχε ἐμβῆ εἰς τὴν ἀ. τοῦ ὑπατείας, εἶχεν ἐορτάσει τρεῖς θριάμβους, εἶχε καταστήσει τὴν Αἴγυπτον Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, καὶ εἶχε δώσει τέλος εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Παρ' Ἑλλήσιν ὁ μὴν οὗτος ἐκαλεῖτο *Μεταγεινίας*, καὶ κατ' αὐτὸν ἐτελοῦντο τὰ Νέμεα, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ φονεύσαντος τὸν Νημαῖον λέοντα Ἡρακλέους.

Ὁ μὴν οὗτος ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὴν Δήμητραν, θεὰν τοῦ σίτου καὶ τοῦ θερσμοῦ. Τὴν σήμερον δὲ εἰκονίζεται ὑπὸ τὸ σχῆμα ὡραίας γυναικὸς, μεγαλοπρεποῦς ἀναστήματος ἧτις ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς φορεῖ στέφανον ἀπὸ στάχυς, τὰς δὲ χεῖρας ἔχει πλήρεις αὐτῶν ὑπανίττεται δὲ καὶ τὰ οὐράνια σώματα ἢ παράστασις αὐτῇ, ἐπειδὴ τὴν 11—23ην ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς τὸ σημεῖον τῆς Παρθένου. Ν. Π. Θ.